

de rooie roeptoeter

De Rooie Roeptoeter (RRT) is een onregelmatig verschijnend, links blad voor Oisterwijk en is een uitgave van het redactiecollectief De Rooie Roeptoeter, Postbus 340, 5060 AH Oisterwijk. Abonnementen zijn gratis, maar financiële steun is welkom: giro 5264985 t.n.v. De Rooie Roeptoeter te Oisterwijk.

Nummer 49* juni 1999

De gemeenteraadsverkiezingen zijn al lang voorbij en er is weer veel verbaal geweld van links en rechts besteed aan de uitslag en aan de collegevorming. Wij doen daar als redactiecollectief niet aan mee. Wij hebben slechts een gedicht in petto. Een gedicht voor het meisje in het roze sausje:

Het sprookje van Roodpetje

Er leefde op aarde een keer een kadet.
Hij droeg op zijn hoofdje een vuurrode pet.
Maar aan die kadet was behalve die pet
ook geen sodeju rood, bij dat petje blééf het.
Toen het ergens revolutie was heeft die kadet,
met dat hij het hoorde, zijn pet opgezet.
Want hij leefde er drommels graag goed van en vet,
net als opa en pa, destijds ook al kadet.
Maar er kwam een geweldige storm opgezet
en die scheurde aan flarden zijn mooie baret.
En toen werd hij zwart. En aan die kadet
heeft de wolf revolutie zijn klauwen gewet.
Een wolf krijgt graag een dieet voorgezet
van rauwe kadetten met mouw en manchét.
Eer u, kinders, een stap in de politick zct,
denk dan eerst aan 't verhaal van Roodpetje kadet.

(Majakovski, 1917)

Discussie-avond Kosovo

Na bijna drie maanden eindelijk vrede in Kosovo. Maar wat betekent vrede in een land dat tot puin geschoten is en waaruit de bevolking massaal gevlucht is? Hoe verder na deze oorlog? De gemeente Oisterwijk besloot de

wederopbouw in Kosovo te gaan steunen. Maar hoe moet dat, via de stichting Oisterwijk Wereldwijd, of heeft de gemeente ook een eigen verantwoordelijkheid? Oplossingen vallen niet uit de lucht!! En hoe denkt de Oisterwijkse bevolking over Kosovo. Daarom organiseert GroenLinks een discussie-avond over 'Kosovo, en hoe nu verder?'. Op dinsdag 22 juni komen Rob van Mierlo en Jeroen Mermans van het Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking naar Oisterwijk om hierover inleidingen te houden, waarna discussie kan plaatsvinden. De avond begint om 20.00 uur in De Schuur. Mis deze laatste linkse vergadering in het volksgebouw niet!!

Van linkse cultuurtempel tot new-age centrum

We hadden het als redactie al lange tijd zien aankomen. Volksgebouw De Schuur, met dubbeltjes en kwartjes door linkse sociaal-democraten zoals Janus Boons, Nelis Coelvelde, Jan Visser, Kees Bekkers en vele anderen betaald, is verkocht aan de Oisterwijkse new-age goeroe Gustave Raaijmakers. Op 14 augustus 1993 opende De Schuur de deuren. Het sociaal-democratische dagblad Het Volk schreef onder de kop 'Vaste voet in Oisterwijk' een flink artikel. Partijbestuurder Kees van Lienden sprak en geestdriftig werd De Internationale gezongen. Helaas zal deze strijdbare tekst nu binnenkort plaatsmaken voor dolfijnen-gekwetter en geluiden van klotsende golfjes op het strand van een eiland in de Stille Oceaan. Kort voor de Tweede Wereldoorlog zag architect Jan Visser zich ook al gedwongen het pand te verkopen. Het NVV sprong echter in en redde het gebouw tijdelijk. De oorlog maakte aan de discussie verkoop-behoud een abrupt einde. De socialisten raakten De Schuur tijdens de bezettingsjaren kwijt. Maar

na de oorlog werd het volksgebouw na vele moeilijkheden weer terugveroverd. Mogen de dichtregels die het eerste sociaal-democratische raadslid van Oisterwijk Janus Boons toen schreef, nog eens werkelijkheid worden:

‘Het recht dat heeft z’n loop gehad
en wint het op den duur.

De duivel heeft zich overschat,
Wij hebben weer de schuur’.

Buurtsignalen (van onze beleidsmedewerker)

Dankzij de oplettendheid van mijn dochter mocht ik een dezer dagen het rapport ‘Doe er wat aan, Wij doen mee!’ ontvangen. Zij had de moeite genomen ,met 139 anderen, om de vragenlijst van Stichting De Twern in te vullen. Als je een stukje moet schrijven is zo’n rapport altijd welkom. In het Brabants Dagblad heeft men er zelfs een artikelenreeks aan gekoppeld. De RRT kan daar natuurlijk niet aan beginnen: te weinig plaats en teveel ander leed. Het rapport biedt vele invalshoeken voor analyses en daar moest dan ook de eerste keus gemaakt worden. Na wat geblader en gesnuffel , eerst even bij Moergestel natuurlijk want daar klopt mijn hart, wil ik u de volgende gedachten niet onthouden. Wat moet je met signalen? Afgaan op signalen van 140 mensen uit een gemeenschap van 25000 levert dat meer op dan signalen uit de achterban van de plaatselijke politieke partijen? Dat zijn toch zeker zoveel mensen en de informatiestroom is continu, dit in tegenstelling tot de momentopname van dit rapport. Toch maar eens verder lezen. Als beleidsmedewerker natuurlijk eerst de cijfers raadplegen, ook al vindt de auteur van het rapport zelf analyses een vorm van ‘top-down’-denken. Tot mijn verrassing blijken de Kom Moergestel en de wijk Pannenschuur de nodige overeenkomsten te hebben. Bevolkingsopbouw: een vergelijkbaar aantal inwoners (resp. 5100 en 5500) met in de onderverdeling alleen een verschil in het aantal niet-Nederlanders. In de Pannenschuur is dat overigens ook maar 3,5%! Gezinsamenstelling: nauwelijks verschillen. Burgerlijke staat: idem dito. Groenvoorzieningen: jawel , zelfs het aantal m2 gazon (resp. 44300 en 47700) is identiek. Speeltoestellen: in de Pannenschuur 34 in Moergestel 38. Verschil zit alleen in het ontbreken van enig toestel voor oudere kinderen in Moergestel. Zoals al eerder door anderen geconstateerd is er wel een groot verschil in het woningbestand. Moergestel beschikt over beduidend meer koopwoningen en beduidend minder sociale huurwoningen. Het zou iets kunnen zeggen over de sociaal-economische verschillen tussen de wijken, maar helaas is er over dit onderdeel geen info in het rapport opgenomen. Voor

mijn vergelijking is dat natuurlijk een ernstig gemis, maar ‘geen nieuws is goed nieuws’, zoals de auteur van het rapport meerdere malen stelt. En ik heb geen tijd om het uit te zoeken. Gelukkig ben ik ook wel eens in de Pannenschuur geweest en het signaal dat ik kreeg was niet verontrustend. Kortom een vergelijking tussen de wijk Pannenschuur en het dorp/de kern Moergestel levert geen directe aanleiding op afwijkend beleid te voeren. Mooi zult u zeggen , maar die signalen uit de wijken kunnen natuurlijk wel een nieuw licht werpen op verschillen in de problematiek. Dat dacht ik ook. Maar om een lang verhaal samen te vatten : het is niet zo. Snelheid verkeer, verkeer i.h.a., veiligheid kinderen en fietsers, hondenpoep, onderhoud van het groen, speelgelegenheden, onveiligheidsgevoelens op het plein/centrum en in brandgangen, niets te doen voor jongeren en een enkel parkeerprobleem. Dat is de oogst in beide wijken. Als u dit klachtenlijstje legt naast de verkiezingsprogramma’s of landelijke onderzoeken naar zorgen van de burger, of uw eigen lijstje, dan begrijpt u me. De vraag die mij nu nog bezighoudt is, of dit rapport meer in gang zet bij de gemeenteraad dan al diezelfde signalen uit het verleden . Als beleidsmedewerker kan ik u meedelen dat een jaar voor de volgende verkiezingen deze vraag beter kan worden beantwoord.

Sovjet nostalgie?

Terwijl Nederland probeert mee te gaan in nieuwe ontwikkelingen en betere inzichten, houdt Oisterwijk krampachtig vast aan de achterstand van vijftig tot vijfenzeventig jaar. Dit heeft tot voordeel dat we enkel naar de wereld-ontwikkelingen van vijftig jaar geleden hoeven te kijken om het beleid van dit college (lees VVD) te begrijpen. De ontwikkelingen die het college momenteel volgt is verrassend genoeg die van de voormalige Sovjet-Unie. Terwijl Europa herbouwde en dekoloniseerde, en de VS zijn economische macht uitbouwde, sloeg de Sovjet- Unie flink aan het annexeren. Opvallend detail daarbij was de uitbreiding naar het zuiden voor het vestigen van open havens. Betreurenswaardig hierbij is dat, in tegenstelling tot de VS waar goede ideeën ingepikt en economisch uitgebuit werden, in de Sovjet-Unie, net als nu in Oisterwijk, goede ideeën en visie verloren gaan in onwil en eigen belang van de machthebbers. Het meest zorgwekkend zijn echter de democratische ontwikkelingen. Zo trekt het college (lees Rakhorst) alle macht naar zich toe, gelijk aan Stalin, onder het mom van efficiënter bestuur en worden kinderen ingezet voor propaganda-doeleinden. Enige verwarring bestaat nog over de vraag of het college stalinistisch is geworden of dat Stalin een rasechte VVD-er was? Waarschijnlijk beide, en beide te betreuren.

Ik zie ik zie, wat jij niet ziet

Bij zwembad Staalbergven is op 1 mei het oude spel 'Ik zie ik zie, wat jij niet ziet' van start gegaan. Het spel wordt gespeeld door het gemeentepersoneel onder leiding van wethouder Rakhorst (VVD) aan de ene kant, en het publiek en tijdelijk personeel aan de andere kant. Het gemeenteteam nam onmiddellijk de leiding door nog voor 1 mei al in het Nieuwsklokje te melden dat ze een vernieuwd zwembad zagen met speeltuin en paviljoen. Het publiek zag bouwvallig, een vervallen speeltuin die voor een deel op veiligheid is afgekeurd maar nog wel in gebruik, kinderen die door ouders voor langsrazende bulldozers weggetrokken moesten worden, een paviljoen dat niet klaar was, een kinderbadje dat onder de algemaanslag zat en een verwaarloosde begroeiing. De twee personeelsploegen zagen onder leiding van één van de ploegleiders problemen ontstaan (de andere ploegleider maakt deel uit van het gemeenteteam). In een spoedberaad op vijf mei probeerden zij aan te tonen dat ze een onverantwoorde situatie zagen. Dit leverde zowel het tijdelijk personeel als het publiek geen punten op, omdat het gemeenteteam dit ook wel zag maar niet wilde zien. Het gemeenteteam nam verder afstand door verbeteringen te beloven, die volgens hen niet echt nodig waren, en deze verbeteringen vervolgens ook te zien. Hoewel elk team in dit spel twee weken de tijd heeft om ook te zien wat door een team gezien wordt, lukte het het publiek en het tijdelijk personeel niet om daadwerkelijke verbeteringen te zien. Zo zag het gemeenteteam een geopend paviljoen (de vaste bezoekers zagen vooral een gesloten paviljoen) en voldoende toezichthouders (de vaste bezoekers zagen de toezichthouders voornamelijk andere activiteiten uitvoeren). Voor het personeel zagen ze verbeteringen in de problemen met contracten, veiligheidsvoorschriften, taakomschrijvingen en communicatie (het tijdelijk personeel zag het niet). Doordat het tijdelijk personeel het gemeenteteam van vals spel verdacht (ze twijfelden of het gemeenteteam zelf alle verbeteringen wel zag), zeiden ze dat ze een stakingsactie op 28 mei zagen aankomen. Na een tweede spoedberaad op 26 mei onder toezicht van twee vertegenwoordigers van de ondernemingsraad werd het managementteam een laatste kans gegeven om met verbeteringen te komen. De aangedragen schijnoplossingen waren voor één ploegleider onvoldoende om nog een verantwoorde situatie te zien in het toezicht- en veiligheidsbeleid van het managementteam, wat voor haar reden was haar functie neer te leggen. Volgens het denkpatroon van de gemeente dat een opgelost probleem nooit een probleem is geweest, hadden het tijdelijk personeel en publiek nog steeds geen punten verzameld. Ondertussen werd het gevoel van onbehagen

bij het publiek en sommige toezichthouders steeds groter. Tien juni kwam voor een toezichthouder de druppel toen een vaste zwemster klaagde over het gebrek aan veiligheid. Doordat de toezichthouder het niet eens kon zijn met de onbeschofte manier waarop de van het gemeenteteam deel uitmakende toezichthouder naar haar toe reageerde, zag hij nog maar één oplossing, namelijk zelf ontslag nemen. Onder het overige personeel groeit, in belang van hun inkomen, steeds meer de stemming dat er inderdaad geen onveilige situatie is op Staalbergven. Hierdoor zal de voorsprong van het gemeente(management)team bij het spel 'Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet' niet meer in te lopen zijn. De vaste zwemmers kunnen mogelijk de eer nog redden doordat ze beweren dat ze binnenkort een verdronken zwemmer zullen zien in het bad. Het is te hopen dat het managementteam dit inderdaad niet zal zien.

Stop uitbuiting, boycot BigMac!

Er wordt in de zogenaamde derde wereld nog veel honger geleden en jaarlijks sterven er miljoenen mensen van de honger. Vroeger bedekte het tropisch regenwoud een zevende deel van het landoppervlak van de aarde. Slechts de helft is er van over en als er in dit tempo doorgegaan wordt is er over 50 jaar helemaal geen regenwoud meer. Een deel van dit woud laat McDonald's kappen om er soja en cassave op te verbouwen, niet om er de plaatselijke bevolking mee te voeden maar om het als veevoer te importeren voor McDonald's hamburgerkoeien. McDonald's produceert nogal wat verpakkingsmateriaal. Het maken van dit spul is een verspilling van energie en grondstoffen. Na gebruik wordt het namelijk allemaal weggegooid. Slechts een klein deel van het keukenafval wordt gerecycled. Zo levert McDonald's een belangrijke bijdrage aan de almaar groeiende afvalberg. In plaats van zogenaamd verantwoorde, van hergebruikt papier gemaakte, verpakkingen zou McDonald's beter over kunnen gaan op het gebruik van gewone borden en bestek. Voor de hamburgerproductie van McDonald's worden per dag maar liefst 500 mishandelde bio-industrie-runderen gedood. Die beesten hebben zo langzamerhand aardig wat mest bij elkaar gepoept, rijk aan zware metalen en nitraten. Ook het fast-food eten van McDonald's zit vol met ongezonde kleur-, geur- en smaakstoffen (o.a. de kankerverwekkende stoffen E123 en E407). Voor het personeel bij McDonald's zijn de arbeidsvoorwaarden slecht. De hamburgergigant verzet zich al sinds jaar en dag tegen het aansluiten van personeel bij vakbonden. Overuren worden vaak niet doorbetaald. Bovendien is het personeel jong en werkt minder dan 18 uur,

waardoor het niet in de Horeca-CAO valt en zwaar onderbetaald wordt. Het is dus buitengewoon onverstandig voor progressieve mensen om bij McDonald's te gaan eten. En het is politiek laakbaar dat het Oisterwijkse College van B&W de vestiging van een nieuwe McDonald's aan de rijksweg bij Quatre-Bras positief benadert. Dit College is toch zogenaamd duurzaam bezig en wil vooral kleinschalige en milieuvriendelijke bedrijven naar Oisterwijk lokken. Hoe valt dit te rijmen met een fast-food restaurant aan de snelweg, hetgeen enkel kan leiden tot meer autogebruik, dikkere pensen en hollere hoofden. En hoe verantwoordt de PvdA de komst van een bedrijf naar Oisterwijk waar de vakbonden niet eens binnen mogen? Of gaat het dan toch alleen om werk, werk, werk??

Burries Kèk op Osterwèk

Leve de koningin!

Mijn dochtertje was buitengewoon opgewonden toen ze van school kwam. 'Ik mag naar de koningin en ... met de bus'. Bij nader inzien leek het plezier voor haar toch vooral te bestaan uit het busreisje. Eindbestemming De Rode Lelie had waarschijnlijk tot nog meer euforie geleid. Maar als doorgewinterde republikein was mijn stemming ontegenzeggelijk in mineur. Tsja, kinderen! En ze mocht van de Oranjevereniging niet eens in het rood. Nee, Bolkestein-blauw moest het worden in op onze school in een rode arbeiderswijk. Wat te doen: het kind ziek melden, gewoon thuishouden en naar McDonald's? Na luttele seconden zag ik het onmogelijke van de situatie in. Kortmann had gesproken: de Lind moet barstensvol staan en dus staat de Lind ook barstensvol. Net zoals vroeger Oost-Europese dictators mijnwerkers met bussen aanvoerden, werd ook in Oisterwijk niets aan het toeval overgelaten. De Oranjevereniging onder leiding gezet van de oudste dochter van de gezagsgetrouwe hoofdredacteur van het plaatselijke blad. De directeur van de Kikken-duut, als openbare school toch nog altijd een potentieel gevaar voor God en Vaderland, belasten met de organisa-

tie. Noud Smits een ereplaatsje aanbieden tussen het gilde. Bea op een dag laten komen dat Tom Tacken ziek is. En bussen, heel veel bussen. Dan kan er niks misgaan. En inderdaad volgde er een jubelverslag in de plaatselijke en regionale bladen. De klok was in Oisterwijk weer eens zeventig jaar teruggezet. Mijn moeder herinnert het zich nog als de dag van vandaag: de zusters en fraters die alle kinderen naar koningin-moeder Emma dirigeerden bij Bos en Ven. En daarna uren wachten. Somethings never change. Wat mijn moeder er aan overgehouden heeft? Geen natte broek, maar een gezonde weerzin tegen het dienen als decorstuk. En toen mijn dochter uitgeput op school arriveerde, herkende ik iets van haar grootmoeder: 'Ik ga daar nooit meer naar toe, nooit meer!'. Wat mij met praten in geen eeuwigheid gelukt was, heeft die onvergetelijke dag op de Lind bereikt. Dank je wel oranjegezind Oisterwijk. Le jour de gloire est arrivé! De Republiek is een stap dichterbij. En dat mag best eens wat geld kosten.

Burrie

Beste Beatrix.

Uw bezoek aan Oisterwijk had grote overeenkomsten met een bezoek van de heilige Nicolaas. In deze beide folkloristische evenementen wordt een waan van feestelijkheid gewekt naar de bezoeker toe. Maar achter de schone schijn zitten moreel onderdrukte kinderzieltjes en een financieel onderdrukte burgerij. Nu maakt De Rooie Roeptoeter zich weinig zorgen over de heilige Nicolaas, want hij weet wel beter en ziet door de schone schijn heen. Maar bij u betwijfelen we of u ook over een groot boek beschikt met goede en stoute onderdanen. Wij adviseren u om het voorbeeld van de kindervriend te volgen. De Rooie Roeptoeter stelt zich gratis voor u op als onafhankelijk toezicht-houder voor uw koninkrijksdeel Oisterwijk en wil u gratis de RRT toesturen. Ook uw onderdanen in Oisterwijk kunnen gratis op de hoogte gehouden worden over alle stoute en goede mensen in de gemeente Oisterwijk door onderstaande bon in te vullen.

Bon voor een gratis abonnement

Naam:.....

Adres:.....

Opsturen naar RRT, Postbus 340, 5060 AH Oisterwijk en de postzegel niet vergeten!